

Ar kada matei girioje prie kelmo
stūksanti spyglių ir šapų kauburį?
Tai skruzdėlynas. Jį statė tiek mažųjų statybininkų,
kad net ir tu neįstengtum suskaičiuoti, kiek spyglių
buvo atnešta, kiek nuotykių patirta.

Dabar skruzdėlyne gražu, tvarkinga ir galėtume
pamiršti viską, kas buvo. Tačiau taip neįvyks, nes ten
giliai, prie puvėkšlio kelmo šaknų, yra mažas kambarėlis,
 kuriame skruzdėlės saugo didžiąją skruzdėlynų knygą.
Joje surašyta visa skruzdėlių šeimos istorija...

Skruzdėlynų mamytė, jo įkūrėja

Diena buvo kaip visos – švietė saulė, žydėjo pievos, o po lietaus giedras dangus viliojo pas save, šaukė. Ir aš kartu su visu sparnuotų skruzdėlių pulku neatsispyriau tam kvietimui – pakilau, išskleidžiau sparnelius ir skridau, plazdėjau. Dangus buvo jau visai netoli, man atrodė, kad štai, pasieksiu jį, bet vėjas pašiaušė mano sparnus, ir mes visi, ore susispietę į smagų debesėlį, kritome žemėn.

Kur dingo dangaus žydrynė? Kur tas mielas svaigulys, kai esi beveik pasiekęs debesis? Kur mano gražieji sparnai? Jų nebeliko... Jie nulūžo!

Ar galėju būti taip, kad ši bėda ištiko ne tik mane vieną, bet ir visas kitas su manimi draugiškai plazdėjusias skruzdėles?

Savo nulūžusius sparnelius paslėpiau po žemuogės lapu – kas žino, gal kada dar prireiks...

O tada susiradau kelmą,
treptelėjau koja ir pasakiau:
čia bus mano namai!

MANO MIELAS AINI, KAI SKAITYSI ŠĮ PIRMAJĮ
MŪSŲ NAMŲ KNYGOS ĮRAŠĄ, ŽINOK – JUOS
ATRADAU IR KURTI PRADĖJAU AŠ VIENA.

DAR NEŽINAU, KAIP ATRODYS MŪSŲ NAMAI.
TAČIAU ŽINAU, KAD JIE BUS LABAI JAUKŲS IR
SAUGŲS. NES JEI TAIP NĖRA, JUOSE GYVENA
NEVYKĖ ŠEIMININKAI.

VISIEMS MANO VAIKAMS IR PROVAIKAIČIAMS
SAVE LEIDŽIU VADINTI MAMYTE... JEI KADA TO
PRIREIKS – ŽINOKITE!

DABAR RAŠYMAŲ ATIDEDU IKI RYTDIENOS IR
EINU DIRBTI. AŠ MĖGSTU DIRBTI NIŪNIUODAMA.
DIRBKIM, DIRBKIM, SKRUZDĖLIUKAI, NAMELIUS
TURĖSIM... GRAŽI MANO DAINA, TIESA?

MAMYTĖ
VASARA, PIRMOJI DIENA

Kaip statyti namus

Tau, tolimas skruzdėlių mamytės aini, skubu pranešti, kad mūsų namai jau stovi!

Mūsų dar visai nedaug, tačiau atneštus spyglius ar šapelius, mažas šakeles ir žievės gabalėlius taip sukrauname vienus ant kitų, taip suremiame, kad namo niekas nepajėgtų pajudinti. Mūsų namas turi daugybę aukštų, takų, labirintų – tik mes žinome ir suprantame, kur link reikia eiti, jei, pavyzdžiui, tau būtina aplankyti mūsų mamytę. Ji gyvena giliai giliai, už mano kambarelio, vadinamo skruzdėlyno raštine, sienos. Mažų skruzdėliukų kambariai toliau, o visur, visuose aukštuose, yra skruzdėlių darbininkių kambarėliai.

Mes žinome, kad savo namą pastatėme geriausiai. Tu tik pamanyk – o kas jį galėtų suręsti geriau už mus? Niekas! Kai buvome labai maži (o, aš atsidūstu prisiminęs tas dienas...), mes tiek daug mokėmės, lankėme visokius būrelius ir klubus, o ko ten išmokome, labai praverčia dabar.

Ar tu žinai, kaip girioje rasti namo statybai tinkamą eglės spyglį? Tik nesakyk, kad radęs imsi bet kokį. Taigi, toks spyglys turi būti ilgas ir tvirtas, nesudžiūvęs ir nenuvytęs, jis turi kvėpėti mišku. Dar spyglys turi būti lengvas, kad vienas pajėgtum jį

nešti. Tokį spyglį atnešus, reikia surasti vietą jam padėti. Mūsų namuose to niekas neprižiūri, mes visi vienodai išmanome, kaip tą daryti. Klausi – o kas patikrina, ar teisingai darome?

Šįryt skruzdėlės stebėtojos pranešė, kad antrą valandą po pietų ims lyti. Taigi, iki tol grįžom namo, uždarėm visas duris. Na ir lijo, mūsų namų stogu žliaugė vandens upės – turėjo būti labai baisu. Bet mums kas – krutėjom, tvarkėmės namuose, o kai lietus liovėsi, atidarėme visas duris ir džiaugėmės vidun plūstančiu saldžiu vasaros aromatu.

Priešais saulutę nuo skruzdėlynų stogo kilo garas, aš sėdėjau pačiame viršuje ir tiesiog svaigau nuo grožio.

Bet teko leistis į savo kambarėlį ir rašyti – knygoje negali būti nė vieno tuščio lapo, nė viena akimirka negali likti neaprašyta. Taigi, aš dirbu toliau – rašau.

Tiesa, dar nepasakiau paties svarbiausio: esu mūsų skruzdėlynų raštininkas. Tai aš kasdien aprašysiu, kas įvyko skruzdėlių šeimoje ir kaip gyvuoja mūsų mylima mamytė. Skaityk, ir viską sužinosi.

RYTOJ TURIU
VISIEMS PRANEŠTI,
KAD KRONIKOS KNYGAI
LABAI REIKIA NAUJO
POPIERIAUS!

